

at der — naar den kræves ifølge særegne Omstændigheder, f. Ex. paa Grund af en Handelspladses eller et stort Fabriks Anlæggelse i Sognet — maa kunne fordres et Bidrag dertil af dem, for hvis Skyld den gjøres nødvendig, og som ellers ikke bidrage til Kirken, samt da Udvalget ligeledes troer, at Staten i saadanne Tilfælde bør komme til Hjælp med den Understøttelse, som Grundlovens § 3 omtaler, saa har man foreslaaet, at Ministeriet i hvert enkelt Tilfælde skal træffe de fornødne Foranstaltninger saavel for at faae godtgjort, at Plads mangler, som for at faae afgjort, af hvilken Art og hvilket Omfang Tilbygningen bør være, samt hvorfra Omkostningerne dertil skulle tages, saafremt og forsaavidt Kirkeeieren ikke maatte være pligtig til at bære dem, hvilket i fornødent Fald vil være at afgjøre ved Domstolene. Disse Bestemmelser synes retfærdigere og hensigtsmæssigere end Udkastets, der baade uden videre vil paabyrde Kirkeeieren, hvad vi ikke kunne antage med Rette, at kunne paalægges ham, og dog kun giver Udigt til Afhjælpning af Mangelen efter flere, maaskee mange Kars Forløb, samt kræver af Synet Overslag, som det ikke vil være istand til at give, f. Ex. om endnu uopførte Kirkers Bedligholdsomkostninger.

Til § 7 er foreslaaet endeel Smaaændringer, som i det Hele gaae ud paa at give Kirkeeieren og ikke Synet Retten til at vælge mellem de forskjellige Stoffer, som Loven tillader at bruge, kun at intet Stof vælges af ringere Værdi end det hidtil brugte. Ogsaa i denne Henseende har man villet hævde Eiendomsretten ved at indrømme Kirkeeieren indenfor de lovbestemte Grændser selv at raade for sin Kirkes Udstyrelse; stilles Kirkeeieren i enhver Henseende under Tvang, mister han Lyften til at pryde Kirken; og de sidste Partier have dog ikke givet saa Bevise paa stor Omhu fra Kirkeiernes Side for deres Kirker.

Vigtigere er det Ændringsforslag, ifølge hvilket det, naar Synet casterer en gammel Altertavle, skal staae Eieren frit, istedetfor Anstaltsfælsken af en ny Altertavle, at anbringe et Kors med passende Baggrund. Deels frygter man, at Ministeriet kunde gjøre altfor strenge Forordninger til Alttermaleriet som Kunstværk, deels finder man et Kors med passende Baggrund at

være en passende og værdig Alterprydelse. Man har derhos tilføjet en Garanti for, at Kirkes Prydelse ikke ved en saadan Forandring forringes.

At et Stui til Sygcommunion bør findes ved enhver Hovedkirke, synes at være en Selsfølge.

Til § 8 er, foruden et Par mindre vigtige Ændringer, foreslaaet, at Bræddegulv ikke ubetinget skal lægges paa, hvor det før har været, og ikke skal kunne fordres i Sacristiet og Stolestaderne. Udvalget er nemlig af den Formening, at i fugtige Kirker, og især hvor der er Svamp, vil Steengulv være at foretrække, ligesom det bedre vil kunne holdes reent, hvorhos de omhandlede Træskamler eller Maatter ville give et lige saa godt Bærn mod Fodfulde som Bræddegulv.

At det (§ 9) skulde være overladt til Synet at fordrø enhver, ogsaa den hvælvede, Kirkes Loft prydet med Farver, synes en overdreven Fordring, som det vilde blive meget kostbart at tilfredsstille. Naar der til Træværket kun vælges en passende Oliefarve, bør det være overladt til Kirkeeierens egen Smag at vælge denne. Kun ved Egetræ eller lignende haarde Træsarter kan Fernis alene ansees tilstrækkelig.

Naar Vaabenhuset (§ 11) kun har tilstrækkelig Lysning fra Kirkes Indre, synes det overflødig der at fordrø Bindue anbragt, saameget mere som Anbringelsen kan være vanskelig, naar Vaabenhuset er bygget af hugne Steen. Et heller Taarnet, naar dette er aabent indad til Kirken, bør benyttes som Dplagssted for de i Paragraphen nævnte Gjenstande.

Lagrender (§ 15) ere endnu saa sjældne ved Bygninger paa Landet, at de ikke synes at burde fordres ved Kirkerne undtagen over Indgangsdørene.

Til § 16 er foreslaaet en ny Redaction, hvorved Fordringen om Kirkemurenes ud- og indvendige Oliemaling er frasalden, Rødfarve ikke omtales som anvendelig udvendig, Overtræk med Kalk ikke nævnes som utilstedelig, og det afværges, at Kirkemurene skulle kunne fordres optrukne efter Lod, hvilket i mange Landsbykirker vilde udfordre en stor og ufornudden Beføstning. Det er en Selsfølge, at naar